

Plukovník v zál. Ing. Josef N a s t o u p i l

KRIZOVÉ SITUACE A JEJICH ŘEŠENÍ ARMÁDOU

Změny, k nimž došlo v nedávné době v Evropě, byly dostatečně popsány. V jejich důsledku se doba výstrahy, a proto také doba uvedení armády do pohotovosti k obraně státu poskytovaná zpravodajskými službami, prodloužila ze 48 hodin na několik týdnů až měsíců. Tato doba se ovšem týká rozsáhlého ohrožení vyžadujícího aktivizaci celého obranného potenciálu státu.

Při celkovém uvolnění však mohou nastat krizové situace menšího rozsahu, ale s kratší dobou výstrahy a přitom tak vážné, že k jejich řešení bude zapotřebí ozbrojené síly. Mohou být dvojího druhu:

- konflikty nízké intenzity uvnitř státu,
- krizové situace vyvolané migrací.

KONFLIKTY NÍZKÉ INTENZITY

Státy, v nichž probíhají procesy spojené s přechodem od totalitního k demokratickému systému, charakterizuje mezi jiným:

- politická nestabilita a soupeření skupin o moc,
- nezkušená správa a neúčinnost administrativy,
- snaha bývalých struktur o návrat k moci, často se skrytou podporou zvenčí.

Slabost nové vlády podněcuje k odporu nespokojené sociální (národnostní, etnické, profesní, náboženské aj.) skupiny. Jejich odpor může nabývat různých forem a různé intenzity:

- občanská neposlušnost,
- stávky a manifestace,
- sabotáže a terorismus (síla a účinnost terorismu spočívají v tom, že malou zbraní se vytváří velký efekt; účelem terorismu je dosáhnout toho, „aby svět o nás věděl“),
- ozbrojené povstání (synonymy pro ozbrojené povstání jsou občanská válka, revoluční válka, hnutí odporu apod., které mohou mít jak pozitivní, tak negativní význam, avšak vždy znamenají konflikt nízké intenzity).

Odpor proti vládě může slít od nižších stupňů intenzity k vyšším stupňům. Těmto je nutno čelit takto:

▲ občanské neposlušnosti, stávkám a manifestacím politickými a ekonomickými opatřeními,

▲ sabotážím a terorismu policejními opatřeními,

▲ ozbrojenému povstání, jež zpravidla začíná sabotážemi a terorismem a postupně silí, vojenskými opatřeními.

Existuje rozsáhlá zahraniční literatura popisující vývoj, strategii, organizaci a působení hnutí odporu, jakož i předpoklady jeho úspěchu.

Avšak na druhé straně se teorie vojenství donedávna téměř nezabývala ani studiem vnitřní funkce ozbrojených sil, ani vedením boje proti silám odporu.

Vznik ozbrojeného povstání je bezpochyby projevem vážné vnitrostátní krize, která však nevzniká náhle, nýbrž postupně narůstá. To poskytuje vládě příležitost předejít takové krizi již v jejím zárodku a nepřipustit její rozšíření ve vojenský konflikt. Je to možné, protože ozbrojené povstání nemůže uskutečnit několik jednotlivců bez podpory a účasti většího počtu obyvatelstva.

Bylo by chybou domnívat se, že:

- ozbrojené povstání vzniká spontánně (naopak, vždy je připravováno a vyvoláno promyšleně, v daném způsobu boje vyškolenými a odhodlanými jednotlivci a skupinami),

- ozbrojenému povstání, používajícímu nekonvenční strategii a taktiku, lze čelit konvenční strategií a taktikou ozbrojených sil připravených k boji proti stejné konvenčnímu protivníkovi na frontě.

Konvenční ozbrojené síly neměly proti silám hnutí odporu, tj. proti nekonvenčním silám, většinou úspěch. Naproti tomu se osvědčily útvary speciálně vybavené a vycvičené pro tento druh války. Mnohé státy již po desetiletí takovými útvary disponují a získaly zkušenosti z jejich bojového použití.

Nekonvenční síly považují a používají čas jako svou zbraň. I v tomto případě platí obecný vzorec:

$$U = k \cdot F \cdot M \cdot t$$

kde:

U - celkový účinek vyvinutého úsilí,

k - koeficient daného případu,

F - souhrn materiálních sil,

M - souhrn morálních sil,

t - čas.

Protože hnutí odporu nahrazuje nedostatek materiálních sil časem, může konflikt trvat celá léta i desetiletí.

Strategie hnutí odporu prochází čtyřmi obdobími:

- organizační období: vytvoření politické a vojenské infrastruktury, vedení malých vojenských akcí (sabotáž, terorismus) a zřízení základny,

- strategická defenziva: rozšíření rozsahu vojenských akcí na co největší prostor (léčky, přepady), čímž jsou vládní síly přinuceny k rozptýlení svého úsilí, takže nikde nejsou silné a všude jsou slabé,
- strategický mrtvý bod: vykonávání tlaku na vládní síly a současná reorganizace sil hnutí odporu na konvenční armádu,
- strategická ofenziva: porážka vládních sil, svržení vlády a uchopení moci ve státě.

V takové válce (s výjimkou čtvrtého období) neexistují žádné fronty ani týlové prostory: válka se vede na ploše, nikoli na linii fronty.

Pozoruhodným rysem boje hnutí odporu je, že k tomu, aby dosáhlo svých cílů, nemusí vůbec porazit vládní konvenční síly; ve vleklém konfliktu může vládu k ústupkům donutit konfliktem unavené obyvatelstvo.

Důležitým poučením z nekonvenčních válek je, že neexistuje žádné čisté vojenské řešení. K úspěchu vlády proti hnutí odporu může vést jen kombinace politických, policejních a vojenských opatření, protože odstranění příčin, které hnutí odporu vyvolaly, je stejně důležité jako vojenská vítězství, neboť zbaví hnutí odporu podpory obyvatelstva, bez níž se nemůže rozvíjet a silit.

Příprava k řešení vnitrostátní krize tohoto druhu musí zahrnovat:

- vytvoření vojenských útvarů způsobilých k potlačení sil hnutí odporu,
- zpravodajskou spolupráci policejních sborů s těmito vojenskými útvary,
- řešení sociálních (národnostních, ekonomických, náboženských, etnických a jiných) problémů,
- ochranu ozbrojených sil proti rozkladnému působení hnutí odporu.

Ozbrojené síly jednoho státu vyslané k potlačení hnutí odporu v jiném státě se setkají s dalšími problémy: budou částí obyvatelstva považovány za intervenční síly, neznalost jazyka a prostředí, pocit ohrožení existujícího vždy a všude, nesnadná součinnost s místními orgány.

Proces potlačení nekonvenčních ozbrojených sil vyžaduje rozsáhlou aktivitu myšlení kombinovanou s odhodláním proniknout do podstaty věci a se schopností posuzovat všechno podle jeho úlohy bez ohledu na obyčeje, doktrínu nebo výcvik.

Bez úzké integrace zpravodajství a vojenských operací nebude mít úsilí o potlačení hnutí odporu úspěch.

Ve státech všestranně konsolidovaných je nebezpečí vzniku ozbrojeného povstání menší a pravděpodobnost, že bude utlumené již ve svém prvním období (sabotáže, terorismus) vyšší. Imunní však není žádný stát. Jestliže potenciální teroristé a povstalečtí vůdci ztratí podporu v jedné cizí zemi, hledají a mohou ji záhy nalézt jinde. Většina států činí preventivní opatření proti vnitřnímu rozvratu na poli zpravodajském a vojenském.

Kdo pozorně sleduje vnitrostátní vývoj v České republice a správně vyhodnotí některé události, dojde k závěru, že i Česká republika musí činit opatření pro prevenci vzniku hnutí odporu, k nimž patří mezi jiným vytvoření jednotek a útvarů schopných účinně potlačit nekonvenční síly, kdyby jejich působení přesahovalo možnosti policejních sborů.

Potom je nutno odpovědět na otázky týkající se počtu, síly, rozmístění, organizace, doplňování, výzbroje a výcviku takových jednotek a útvarů.

Níže je uveden návrh možné odpovědi na tyto otázky. Autor článku upozorňuje, že tento návrh je pouze představou toho, jak by podobný úkol sám řešil, kdyby mu byl uložen, a že byl sestaven bez jakékoli spolupráce nebo porady s kýmkoli.

Za postačující lze považovat čtyři „lehké pěší“ prapory schopné působit samostatně, jakož i společně v podřízenosti velitelství jimi tvořené brigády.

Síla praporu o pěti rotách by byla přibližně 600 mužů.

Prapory je účelné rozmístit rovnoměrně po celém území, a to tak, aby silniční síť umožňovala rychlé přemísťování jednotek všemi směry. Také je možno rozmístěním praporů vytvořit těžiště v určitém prostoru. Velitelství brigády by mělo být umístěno přibližně uprostřed sestavy praporů.

Všechny prapory mohou mít stejnou organizaci, a to velitelství praporu, spojovací četa, týl praporu a pět rot, z nich jedna výcviková, ostatní čtyři roty stejné.

Doplňování nelze řešit vojáky základní služby vzhledem k náročnosti a délce výcviku. Po skončení přibližně jednoletého výcviku by vycvičení vojáci odešli do zálohy a jednotka by nikdy nebyla schopna bojového nasazení.

Proto je nezbytné, aby mužstvo a poddůstojníky praporu tvořili dělesloužící. Branci by měli možnost přihlásit se ke službě u těchto praporů tak, že by rok základní služby konali speciální výcvik u výcvikové roty a po jeho úspěšném absolvování by podepsali závazek ke službě jako dělesloužící na čtyři roky. Ovšemže by bylo nutno k výběru způsobilosti povolát nejméně dvojnásobek potřebného počtu a během zkoušek a výcviku postupně odesílat méně způsobilé k jiným útvarům. Doplňování by se uskutečňovalo každoročně v jediném nástupním termínu.

Každá z rot by tudíž měla vojáky stejného nástupního termínu, což je výhodné z výcvikových a jiných důvodů. Dlouhodobá společná služba by nesporně přispívala k vysoké soudržnosti a bojové síle jednotek.

Poddůstojníci by byli vybíráni a doplňováni z počtu vlastního praporu.

Důstojníky by bylo možno pečlivě vybírat z nově jmenovaných důstojníků pěchoty a na funkce je zařazovat po úspěšném absolvování speciálního školení a výcviku.

Výzbroj by zahrnovala útočné nože, pistole, samopaly, odstřelovačské pušky, ruční granáty, lehké a těžké kulomety, granátomety, bezzákluzová děla, minomety střední ráže, signální pistole, lehká a střední obrněná i neobrněná vozidla, motocykly, detektory min, přístroje pro noční vidění, radiostanice, pouta, slzný plyn aj.

K okamžité dispozici musejí být dopravní vrtulníky o kapacitě alespoň jedné roty, jakož i průzkumné vrtulníky a bojové vrtulníky (nevelkého počtu).

Výcvik musí být velmi náročný, protože potenciální protivník je velmi rozmanitý a proměnlivý.

Pro poddůstojníky a mužstvo musí výcvik zahrnovat:

- ovládání všech druhů zbraní, řízení všech vozidel, používání radiostanic,
- orientaci v terénu podle mapy i bez mapy ve dne i v noci,
- průzkum pozorováním,
- boj zblízka, boj v budovách, zneškodnění protivníka a získávání zajatců,

- překonávání přirozených i umělých překážek, zjišťování a zneškodňování nástrah,

- taktiku nekonvenčních sil a taktiku boje proti nim,

- mentální průpravu, která by měla být zavedena jako nová disciplína,

- tělovýchovu zaměřenou na získání a udržení fyzické i psychické zdatnosti a odolnosti.

Pro důstojníky musí školení zahrnovat kromě uvedeného také:

- sociální poměry ve vlastní zemi a v jiných zemích a jejich změny, s důrazem na prostor předpokládaného bojového zasazení,

- vojenský zeměpis prostoru předpokládaného zasazení,

- strategii hnutí odporu,

- strategii státu pro potlačování terorismu, sabotérů a hnutí odporu,

- mezinárodní válečné právo s důrazem na nekonvenční vedení boje,

- zásady vedení psychologického boje proti hnutí odporu,

- zásady ochrany vlastního obyvatelstva a vlastních vojáků proti propagandě hnutí odporu,

- zásady spolupráce s policejními a zpravodajskými orgány.

Každé družstvo, každá četa i rota musejí být schopny plnit bojové úkoly samostatně a iniciativně v odloučení od ostatních sil praporu.

Štáby brigády a praporu potřebují mít tyto skupiny:

- zpravodajskou pro udržování styku se státními zpravodajskými orgány a pro získávání zpráv vlastními silami,

- operační pro přípravu plánů bojového použití v prostoru předpokládaného zasazení, jakož i pro přípravu velitelsko-štábních cvičení i cvičení s vojsky, včetně cvičení s bojovou střelbou,

- spojovací (hlavním spojovacím prostředkem za bojového zasazení je radiostanice).

- psychologického boje s ofenzivním i defenzivním zaměřením,

- výcvikovou (u brigády) pro studium a zavádění nových způsobů boje a výcviku.

V pohotovosti k okamžitému zákroku by bylo možno udržovat jednu četou, v pohotovosti se lhůtou 24 hodiny jednu rotu. Počet hotovostních jednotek by bylo možno kdykoli zvýšit na základě zpravodajských informací.

Všechny roty (vedle výcvikové) by samozřejmě i nadále prováděly výcvik pro zdokonalování a udržování fyzické kondice a bojeschopnosti.

Ve čtvrtém a pátém roce služby by bylo možno, bez újmy pro výkon služby, zájemce školit pro uplatnění po skončení závazku v oborech např.:

- výkonný praporčík pro ostatní útvary armády,

- policejní pro službu u policie nebo Pohraniční stráže,

- Finanční stráže,

- poddůstojník nebo cvičitel pro službu u vlastního praporu.

Armáda i státní orgány by tak získávaly ukázněné, zdatné, vycvičené a spolehlivé pracovníky.

Za potřebné lze považovat zřízení vojenské studijní skupiny, jejímž úkolem by bylo studovat, vyhodnocovat a zevšeobecňovat poznatky o:

- terorismu, hnutí odporu, jejich politických a vojenských cílech, metodách a způsobech vedení boje, jakož i jejich geografickém rozmístění,
- způsobech ochrany proti terorismu a hnutí odporu a jejich potírání.

Ve skupině by měli být zařazeni:

- vševojskový důstojník nebo důstojník gšt.,
- sociolog a antropogeograf v jedné osobě,
- redaktor souhrnných zpráv předkládaných minimálně dvakrát ročně, v naléhavých případech častěji nebo bez prodlení, a to pro potřebu vedoucích vojenských, policejních a státních orgánů i jednotek zde navržených.

Účinnost skupiny bude záviset především na výběru pracovníků.

Ozbrojené síly takto mohou k řešení problému hnutí odporu přispět dvojím způsobem:

- vyškolit důstojníky schopné poskytovat vládním orgánům rady, jak nejlépe postupovat v různých stadiích vývoje hnutí odporu s důrazem na jeho likvidaci v počátečním stadiu,

- vytvořit jednotky schopné potlačit vojenskou složku hnutí odporu, jestliže by se nepodařilo předejít jejímu vzniku; samotná existence takových jednotek by mohla do jisté míry odstrašovat od pokusů o rozpoutání vnitrostátního konfliktu.

KONFLIKTY VYVOLANÉ MIGRACÍ

Zrušení železné opony a vízové povinnosti mezi evropskými státy vyvolalo vlnu migrace ve směru „Východ - Západ“ bezprecedentní rozsahem a rychlostí. Kromě toho existuje směr migrace „Jih - Sever“. Statisíce lidí bez jakýchkoli prostředků hledají útočiště v hospodářsky vyspělých zemích ve snaze dosáhnout blahobytu. Všichni se vydávají za hospodářské emigranty, avšak bezpochyby mezi nimi existují tři druhy osob:

- skuteční hospodářští emigranti,
- lidé, kteří chtějí zbohatnout nepoctivým až zločinným způsobem: obchodníci se zbraněmi, drogami aj.,
- agenti tajných služeb a teroristé.

Procentuální podíl jednotlivých druhů nelze odhadnout ani přibližně. Nikdo není schopen tyto skupiny rozlišit, takže alespoň zpočátku, dokud nedojde k odhalení osob (pokud k němu vůbec dojde) patřících do dvou posledních skupin, mají všechny stejný „status“ osob dožadujících se pomoci, dovolávajících se lidských práv a Gándhího poučky, že „všichni lidé jsou bratři“.

Lidská práva byla formulována za určitých podmínek, avšak nebylo přitom pamatováno na opatření proti jejich zneužívání v neprospěch jiných a nebylo pamatováno ani na formulaci lidských povinností, jimž by měla být dána přednost před právy.

Ano, všichni lidé jsou bratři, ale není dobrým bratrem ten, kdo nechce vyvíjet úsilí ve vlastní zemi a být na obtíž bratrovi v cizí zemi, a je nutno dát mu to na srozuměnou.

Pozornost si zasluhuje skutečnost, že emigranti opouštějí země s nižší hustotou zalidnění, země potenciálně bohaté, a směřují do zemí hustě zalidněných.

Ve státech, přes něž vlny emigrantů procházejí, a v cílových státech vznikají problémy:

- ekonomické: ubytování, stravování, zdravotnická péče aj.,
- sociální: nespokojenost domácího obyvatelstva, nepřizpůsobivost přistěhovalců aj.,
- bezpečnostní: kriminalita, konflikty s místním obyvatelstvem, ohrožení státní bezpečnosti, terorismus aj.,
- politické vnitrostátní, do nichž vyúsťují všechny výše uvedené problémy, a mezinárodní, vznikající mezi státy, do nichž přistěhovalci přicházejí, a státy, z nichž přicházejí nebo jimiž procházejí.

V lednu 1993 bylo na hranicích České republiky zadrženo při jejich ilegálním přechodu celkem 3277 osob, z nich 90 % na hranici s Německem (Respekt 8/1993 - pozn. autora). Není známo, kolik jich při přechodu hranic zadrženo nebylo.

V této souvislosti hrají zvláštní úlohu osoby zvané převaděči, kteří mají svoje tajné organizace.

Je přirozené, že se státy, i při svém humanitním postoji, musejí proti tomuto nekontrolovatelnému přílivu bránit. Přitom mají tyto možnosti:

- znovuzavedení vízové povinnosti, což však nevyřeší problém ilegálního přechodu hranic,
- navracení zachycených migrantů do zemí, odkud přišli,
- střežení hranic na vstupu do země tak účinné, aby nemohlo docházet k nelegálnímu přechodu.

Obě poslední možnosti cílových států vytvářejí velké problémy pro státy tranzitní, jimž nezbyvá nic jiného než uskutečnit stejná opatření na hranicích, přes něž k nim migranti přicházejí.

Rozhodnutí o tom, jaké z uvedených opatření nebo jejich kombinace se použije, je rozhodnutím politickým.

Problém omezení této migrace je tak rozsáhlý, že vyžaduje spolupráci a ochotu k jeho řešení ve všech státech: ve státech, z nichž emigranti pocházejí, ve státech, jimiž procházejí a ve státech, do nichž směřují. Nepodaří-li se tento problém uspokojivě vyřešit, nebo změní-li se k horšímu vnitřní situace v některých státech a emigrace z nich zesílí, nebude jiné řešení než střežení státních hranic na směr příchodu migrantů do země, což je problémem vojenským.

Obrana a ochrana státních hranic ozbrojenými silami vždy byla ultima ratio. Vojenské střežení hranic proti přílivu migrujících osob je nutno považovat za krajní opatření, jehož by bylo nutno použít pouze při ohrožení života obyvatelstva státu.

Úvahy o takové potřebě se vyskytují např. ve Švýcarsku, kde imigrace přesahuje meze únosnosti.

Střežení státních hranic armádou by se mohlo setkat s nesouhlasem části mezinárodního společenství. Avšak na druhé straně by nesporně mělo odrazující účinek na potenciální migranty, což by bylo ku prospěchu všech dotčených států.

Likvidace organizací převáděčů je úkolem bezpečnostně-policejním.

K vojenskému střežení hranic existuje několik možností:

- posílit pohraniční policii jednotkami pravidelné armády tak, aby mohla celou hranici střežit souvisle a nepřetržitě,
- některé úseky státní hranice střežit vojenskými jednotkami a jiné pohraniční policií,
- posílenou pohraniční policii vybavit přístroji pro zvýšení účinnosti střežení a snížení potřeby osob.

Při úvahách o vojenském střežení hranic je nutno vycházet z toho, že na hranicích České republiky prakticky neexistuje neprůchodný terén, takže střežení by muselo být souvislé. Převáděči z místního obyvatelstva znají okolní terén dokonale.

Stejně jako výše jsou další úvahy a kalkulace osobní a neuvažují konkrétní situaci ani konkrétní úkoly ochrany hranic (které autor nezná).

Pro souvislé střežení 100km hranice je, podle mého odhadu, zapotřebí brigáda o přibližně 1800 vojáků se třemi prapory o pěti rotách.

Odhad spočívá na těchto předpokladech:

- strážní stanoviště o dvou mužích vzdálená od sebe cca 1 km, umístěná na cestách do vnitrozemí, na výstupech z lesů, na místech s dobrým výhledem, v nevelké vzdálenosti od hranice, vybavená střelnými zbraněmi (i kulomety) se svítícím střelivem, dalekohledy, přístroji pro noční vidění a osobní radiostanicí,
- střídání strážných na stanovištích maximálně po čtyřech hodinách,
- střídání stráží po 24 hodinách; strážnice vybavena radiostanicí a vozidlem pro rozvoz strážných,
- úsek roty 6 až 7 km; strážnice na velitelském stanovišti roty,
- při velitelském stanovišti praporu jsou v pohotovosti dvě eskorty o síle každá 1 + 5, vybavené vozidlem a radiostanicí a určené k převozu osob zachycených podle hlášení strážních stanovišť (velitelských stanovišť rot) na určené místo,
- při velitelských stanovištích praporů a brigády konají službu policejní orgány,
- brigádní záloha v síle čtyř.

Celková potřeba vybavení pro brigádu pouze pro úkoly střežení je přibližně:

- 30 vozidel,
- 150 radiostanic většinou krátkého dosahu,
- 135 přístrojů pro noční vidění,
- dopravní vrtulník o kapacitě minimálně jedno družstvo.

Brigády tohoto určení a složení v konvenční armádě neexistují a musely by být v případě potřeby sestaveny. Nelze považovat za účelné často střídát jejich příslušníky, protože znalost terénu a místních poměrů, kterou lze získat jen delším pobytem na místě, může přispívat ke zvýšení účinnosti střežení. Proto by bylo

zapotřebí pro každých 100 km hranic disponovat dvěma brigádami, které by se po půl roce střídaly. Každá brigáda by měla jednotný nástup branců a po půlročním výcviku by byla rozvinuta do strážní sestavy. Takto by byla zajištěna vycvičenost vojáků pro potřebu mobilizované armády i ochrana státní hranice. Výcvik potřebný ke střežení hranice nemusí po půlročním vojenském výcviku trvat déle než týden.

Vojákům je nutno vysvětlit, že střežení hranice není honem na lidi, nýbrž ochranou zájmů státu a jeho obyvatel. Účelné je získat ke spolupráci místní obyvatelstvo.

Účinnost a pružnost střežení musejí být zajištěny dokonalou spoluprací se zpravodajskými orgány, jejichž úkolem je zjišťovat blížící se vlny emigrantů, směry jejich pohybu, převáděče, cílové země aj.

Je zřejmé, že použití vojenských jednotek ke střežení státní hranice je nesnadným a nákladným úkolem. Je nutno zvážit, zda je pro stát výhodnější:

- vpustit migranty do vlastní země, nechat je v ní bez vědomí a kontroly státních orgánů volně se pohybovat a „působit“, a přitom riskovat, že nakonec budou zase do země vráceni ze sousedních států, nebo

- zastavit migranty ihned na hranici a vrátit je tam, odkud přišli.

I když podaří uzavřít mezinárodní dohody pro omezení nelegální migrace, nedosáhne se jejího úplného potlačení, takže problém bude existovat i nadále, přičemž se může v závislosti na vývoji v některých zemích, i značně vzdálených, občas zostřovat.

* * *

Krizové situace, které byly v článku popsány, a to konflikty nízké intenzity a migrace, od sebe povahou značně odlišné, mají některé společné rysy důležité pro jejich vyřešení, a to potřebu:

- včasných a úplných zpráv o situaci, tj. nutnost zpravodajství a průzkumu,
- pohotovosti ke včasnému a energetickému zákroku,
- kvalifikovaného zákroku.

Tím je potvrzena účelnost vytvoření několika praporů „rychlé reakce“, schopných účinně řešit krizové situace (včetně střežení hranic). Ostatním útvarům armády se tak umožní věnovat se svému mírovému poslání, tj. vycvičit vojáky pro mobilizační armádu a připravit mobilizaci.